

פרק 72

מ"ע, יכולת הכחשה, חלק ז'

השמש החורפית כבר שקעה כשארוחת הערב נגמרה, ולכן אור הכוכבים השלו ניצנץ מהתקרה המכושפת מעל ראשה של הרמיוני כשצעדה אל מגדל רייבנקלו לצד שותפה ללימודים, הארי פוטר, שלאחרונה נראה שהייתה לו כמות *מגוחכת* של זמן ללמוד. לא היה לה שמץ של מושג מתי הארי עושה את שיעורי הבית האמיתיים שלו. היא רק ידעה שהם נעשים. אולי על ידי גמדוני הבית בזמן שכולם ישנו.

כמעט כל זוג עיניים נח עליהם כשחלפו דרך הדלתות העצומות של חדר האוכל, שדמו יותר לשערי טירה מבוצרת מאשר למשהו שתלמידים צריכים לעבור דרכו בדרך לארוחת הערב.

הם יצאו בלי לדבר, והלכו עד שההמולה המרוחקת של שיחות התלמידים דעכה לשקט; ואז הלכו עוד קצת במסדרונות האבן לפני שהרמיוני דיברה.

"למה עשית את זה, הארי?"

"עשיתי מה?" שאל הילד-שנשאר-בחיים בנימה מוסחת, כאילו התודעה שלו נמצאת במקום אחר, חושבת על דברים חשובים בהרבה.

"כלומר, למה לא פשוט אמרת להן לא?"

"ובכן," אמר הארי, נעליהם נוקשות לאורך המרצפות, "אני לא יכול פשוט ללכת ולומר 'לא' בכל פעם שמישהו שואל אותי על משהו שלא עשיתי. כלומר, נניח שמישהו שואל אותי, 'הארי, האם עשית את המתיחה עם הצבע הבלתי-נראה?' ואני אומר 'לא' ואז 'הארי, אתה יודע מי חיבל במטאטא של המחפש של גריפינדור?' ואני אומר 'אני מסרב לענות על השאלה הזו.' זה קצת מסגיר."

"חו הסיבה," אמרה הרמיוני בזהירות, "שאמרת לכולם..." היא התרכזה, נזכרת במילים המדויקות. "שאם, היפותטית, הייתה מזימה, לא היית יכול לאשר או להכחיש שמובילת המזימה האמיתית היא רוחו של סלזאר סלית'רין, ולמעשה לא היית יכול להודות אפילו שהמזימה קיימת אז אנשים צריכים להפסיק לשאול אותך על זה."

"כן," אמר הארי פוטר, מחייך קלות. "זה ילמד אותם לקחת ברצינות יתרה תרחישים היפותטיים."

"ואמרת לי לא לענות לשום דבר -"

"הם עלולים לא להאמין לך, אם תכחישי זאת," אמר הארי. "אז מוטב לא לומר כלום, אלא אם את רוצה שיחשבו שאת שקרנית."

"אבל -" אמרה הרמיוני בחוסר אונים. "אבל - אבל עכשיו אנשים חושבים שאני עושה דברים בשביל סלזאר סלית'רין!" הדרך שבה הגריפינדורים הביטו בה - הדרך שבה סלית'רנים הביטו בה -

"זה בא ביחד עם להיות גיבורה," אמר הארי. "ראית מה כותבים בפקפקן עליי?"

לרגע קצר הרמיוני דמיינה את הוריה קוראים כתבה בעיתון עליה, ובמקום שהסיפור יהיה על כך שזכתה בתחרות איות ארצית או כל דרך אחרת שבה דמיינה שתגיע לעיתון, הכותרת הייתה "הרמיוני גריינג'ר מכניסה את דראקו מאלפוי להריון".

זה היה מספיק כדי לגרום לה לחשוב פעמיים על כל העסק.

קולו של הארי נעשה רשמי מעט. "אם כבר מדברים, העלמה גריינג'ר, איך מתקדמת המשימה הנוכחית שלך?"

"טוב", אמרה הרמיוני, "אלא אם הרוח של סלזאר סלית'רין באמת תופיע ותגיד לנו איפה למצוא בריונים, אני לא חושבת שיהיה לנו הרבה מזל." לא שהיא מצטערת על כך.

היא העיפה מבט בהארי, שהביט בה במבט חודר ומוזר.

"את יודעת, הרמיוני", אמר הילד בשקט, כאילו לוודא שאיש בעולם לא ישמע, "אני חושב שאת צודקת. אני חושב שאנשים מסוימים מקבלים הרבה יותר עזרה מאחרים בלהיות גיבורים. וגם אני לא חושב שזה הוגן."

והארי תפס בגלימה שנחה על זרועה ומשך אותה לעבר מסדרון צדדי לזה שהלכו בו, פיה נפער בהפתעה כשרביטו של הארי הופיע בידו, הם עקפו עיקול במסדרון הצדדי והוא היה צר כל כך עד שהיא והארי נדחפו אחד לעבר השנייה, ואז הארי הצביע בשרביטו לכיוון ממנו באו ואמר "קוויטוס", ורגע לאחר מכן, בכיוון השני, "קוויטוס" שוב.

הילד חיפש מסביבם במבטו, לא רק בכל הצדדים, אלא גם למעלה לעבר התקרה ולמטה לעבר הרצפה.

ואז הארי תחב את ידו לנרתיקו ואמר, "גלימת היעלמות."

"גליפ?" אמרה הרמיוני.

הארי כבר החל להוציא קפלים של בד מרצד ושחור מנרתיק עור המוק. "אל תדאגי", אמר הארי בגיחוך קל, "הן כל כך נדירות עד שאיש לא טרח לחוקק נגדן חוק בית ספרי..."

ואז הארי הושיט לעברה את אריג הקטיפה הכהה ואמר, בקול רשמי ומוזר, "איני מעניק, אלא משאיל, את גלימתי, להרמיוני ג'ין גריינג'ר. שמרי עליה היטב."

היא בהתה בקטיפה המרצדת של הגלימה, בד שבלע את כל האור שפגע בו למעט מה שהוחזר מהשתקפויות קטנות ומוזרות, בד שחור בצורה כה מושלמת עד שהיה אמור להיראות עליו אבק או מוך או משהו אבל לא נראה דבר, ככל שהביטה בו יותר היא הרגישה שמה שהיא רואה לא באמת שם, אבל אז היא מצמצה שוב וזו הייתה רק גלימה שחורה.

"קחי אותה, הרמיוני."

בקושי חושבת, הרמיוני הושיטה את ידה ואחזה בבד; ואז כשהמוח שלה התעורר והיא החלה להחזיר את ידה, הארי עזב את הגלימה והיא החלה ליפול והיא תפסה אותה בלי לחשוב. וברגע שאצבעותיה נגעו והחזיקו את הגלימה היא הרגישה זרם עובר בה, כמו שהרגישה כשהרימה את שרביטה לראשונה; וזה היה כאילו שמעה שיר, חלש מאוד, באחורי תודעתה.

"זה אחד מחפצי המשימה שלי, הרמיוני", אמר הארי בשקט. "היא הייתה שייכת לאבי, והיא איננה משהו שאני יכול להחליף, אם תאבד. אל תשאילי אותה לאיש, אל תראי אותה לאיש, אל תאמרי לאיש שהיא קיימת... אבל אם את רוצה לשאול אותה לזמן מה, פשוט בואי אליי ותבקשי."

הרמיוני קרעה סוף סוף את עיניה מהקפלים השחורים חסרי העומק והביטה בהארי.

"אני לא יכולה -"

"את בהחלט יכולה", אמר הארי. "משום שאין דבר הוגן בכך שמצאתי את זה בוקר אחד באריזת מתנה ליד המיטה שלי, ואת... לא." הארי עצר במחשבה. "אלא אם כן קיבלת גלימת היעלמות משלך, ובמקרה כזה לא משנה."

ואז ההשלכות של גלימת היעלמותהיכו בה לבסוף, והיא הצביעה באצבע נדהמת על הארי, אם כי הם היו קרובים מספיק כך שלא הצליחה ליישר את זרועה כמו שצריך, וקולה עלה בתרעומת לא מבוטלת כשאמרה, "אז ככה נעלמת מארון השיקויים! ובפעם ההיא ש-" ואז קולה דעך, משום שאפילו עם גלימת היעלמות היא עדיין לא הבינה איך הארי היה מסוגל...

הארי ניקה את ציפורניו על גלימותיו בנושלתטיות ואמר, "טוב, ידעת שצריך להיות טריק כלשהו, נכון? ועכשיו הגיבורה תדע בדרך מסתורית איפה ומתי למצוא בריונים - ממש כאילו היא הקשיבה לבריונים מתכננים, אף על פי שאיש בגילה לא היה מסוגל להפוך את עצמו לבלתי נראה כדי לרגל אחריהם."

השתררה שתיקה.

"הארי -" היא אמרה. "אני - אני כבר לא בטוחה שלהילחם בבריונים זה רעיון כזה טוב."

עיניו של הארי נותרו יציבות על שלה. "משום שהבנות האחרות עלולות להיפגע?"

היא הנהנה, רק הנהנה.

"זו הבחירה שלהן, הרמיוני, בדיוק כפי שזו הבחירה שלך. אני החלטתי לא לעשות את הדבר הטיפשי המתבקש שכולם עושים בספרים, לנסות להגן עלייך ולהשאיר אותך מוגנת וחסרת ישע, ואז שתכעסי עליי ממש, ותרחיקי אותי בזמן שאת הולכת ומסתבכת אפילו בעוד יותר צרות, ואז תשרדי את הכל בגבורה, דבר שלאחריו תהיה לי התגלות ואבין שבלה בלה וכולי. אני יודע איך החלק הזה בסיפור החיים שלי הולך, אז אני פשוט מדלג עליו. אם אני יכול לחזות מה אחשוב אחר כך, אני יכול פשוט לחשוב את זה עכשיו. בכל מקרה, הנקודה שלי היא, את לא יכולה לחנוק את החברות שלך כדי להגן עליהן. פשוט תגידי להן מראש שזה צפוי להסתיים בצורה איומה ונוראה, ואם הן עדיין רוצות להיות גיבורות אחרי זה, בסדר."

זמנים כאלה גרמו לה לתהות האם היא אי פעם תתרגל לדרך שבה הארי חושב. "הארי, אני ממש, קולה נתקע לרגע, ממש, ממש לא רוצה שהן ייפגעו! במיוחד לא בגלל משהו שאני התחלתי!"

"הרמיוני", אמר הארי ברצינות, "אני די בטוח שעשית את הדבר הנכון. אני לא רואה מה יכול לקרות מבחינה מציאותית שיהיה גרוע יותר בשבילן, בהסתכלות לעתיד, מאשר לא לנסות."

"מה אם הן ממש ייפגעו?" אמרה הרמיוני. קולה הרגיש חסום בגרונה; היא נזכרה שקפטן ארני אמר שהארי פשוט הביט ישירות בעיניו של בריון בעוד הבריון כופף לאחור את אצבעו, לפני שפרופסור ספראוט הגיעה

להציל אותו; ומחשבה נוספת באה בעקבות זאת, על חנה ועל ידיה העדינות עם הציפורניים שצבעה בקפידה בצהוב הפלפאף בכל בוקר, אבל אסור היה לדמיין זאת. "ואז – הן לעולם לא יעשו משהו אמיץ, לעולם –"

"אני לא חושב שזה עובד ככה," אמר הארי בקול יציב. "אפילו אם הכל ישתבש בצורה איומה ונוראה, אני לא חושב שזה עובד ככה בתודעה אנושית. הדבר החשוב הוא להאמין לגבי עצמך שאת מישהי שיכולה לשבור את המגבלות שלך. לנסות ולהיפגע לא יכול להיות גרוע יותר מאשר להיות... תקוע."

"מה אם אתה טועה, הארי?"

הארי עצר לרגע, ואז משך בכתפיו בעצבות מה ואמר, "מה אם אני צודק?"

הרמיוני הביטה שוב באריג השחור שנח על ידה. מהצד הפנימי הגלימה הרגישה רכה להפליא אך עם זאת מוצקה כנגד כף ידה, כאילו היא מנסה לחבק את ידה בצורה מרגיעה.

ואז היא הרימה את זרועה שוב, מושיטה את הגלימה להארי.

הארי לא נע כדי לקחת אותה.

"אני –" אמרה הרמיוני. "כלומר, תודה, תודה רבה, אבל אני עדיין חושבת על זה, אז אתה יכול לקחת אותה בחזרה עכשיו. ו... הארי, אני לא חושבת שזה בסדר לרגל אחרי אנשים –"

"אפילו לא אחרי בריונים ידועים, כדי להציל את הקורבנות שלהם?" שאל הארי. "בריונים מעולם לא התעללו בי, אבל עברתי הדמיה מציאותית, וזה לא הרגיש נעים במיוחד. האם בריונים התעללו פעם בך, הרמיוני?"

"לא," היא אמרה בקול שקט, והמשיכה להושיט להארי את גלימת ההיעלמות שלו.

לבסוף הארי לקח בחזרה את הגלימה – היא הרגישה צביטה קטנה של אובדן כשהשיר השקט נעלם מאחורי תודעתה – והחל להכניס את הבד השחור בחזרה לנרתיקו.

כשהנרתיק סיים לאכול את כל הבד, הארי פנה ממנה כדי לשבור את מחסום ההשקטה –

"ו, אמ," אמרה הרמיוני. "זאת לא גלימת ההיעלמות, נכון? זאת שקראנו עליה בספריה בעמוד שמונה עשרה של התרגום של פאולה ויאירה של מגילה מאויירת של חפצים אבודים של גוטשאלק?"

הארי הפנה את ראשו לעברה, מגחך קלות, ואמר באותה נימה בה השתמש עם התלמידים האחרים בארוחת הערב, "אינני יכול לאשר או להכחיש שבבעלותי חפצי קסם בעלי כוח בל יתואר."

הרמיוני עדיין ניסתה להחליט כשטיפסה למיטתה באותו לילה. חייה היו פשוטים יותר בשעת ארוחת הערב, אז כשלא הייתה להן שום דרך מעשית למצוא בריונים; וכעת עליה לבחור שוב; לא בשביל עצמה, הפעם, אלא בשביל חברותיה. בעיני רוחה היא ראתה את פניו חרושות הקמטים של דמבלדור ואת הכאב שלא הסתירו לגמרי, ובאוזני רוחה היא שמעה את קולו של הארי אומר "זו הבחירה שלהן, הרמיוני, בדיוק כפי שזו הבחירה שלך."

ידה זכרה את תחושת הגלימה על אצבעותיה, משחזרת אותה שוב ושוב בתודעתה. היה כוח בתחושה שכפה על מחשבותיה לשוב אליה, ואל השיר ששמעה / לא שמעה בחלק כלשהו בתודעתה ובקסמה, שנדם כעת.

הארי דיבר אל הגלימה כאילו היא אדם, ואמר לה לדאוג להרמיוני. הארי אמר שהגלימה הייתה שייכת לאביו, שהוא לא יוכל להחליף אותה אם תאבד...

אבל... הארי לא באמת היה עושה זאת, נכון?

פשוט ייתן לה את אחד מאוצרות המוות שנוצרו מאות שנים לפני הוגוורטס?

היא הייתה יכולה לומר שהיא מרגישה מוחמאת, אבל זה הרבה מעבר מלהרגיש מוחמאת, זה גרם לה לתהות מה היא מהווה בעבור הארי, בדיוק.

אולי הארי הוא מסוג האנשים שהולכים ומשאילים חפצי קסם אבודים ועתיקים לכל מי שהוא מחשיב כחבר, אבל -

אבל כשהיא חשבה על איזה חלק בחייו הארי אמר שהוא דילג, החלק שבו הוא מנסה לשמור עליה מוגנת...

הרמיוני בהתה מעלה בתקרת המגורים ברייבנקלו. היכנסה מעבר למיטתה, מנדי וסו דיברו. היא הגבירה את עוצמת לחש ההשקטה כך שלא הצליחה לשמוע את המילים המדויקות, אבל היא עדיין הייתה מסוגלת לשמוע את המלמול הקלוש שלהן; היה משהו מרגיע בלישון בחדר עם הבנות האחרות. הארי השאיר את המשקט שלו בעוצמה מרבית, היא ידעה.

היא החלה לתהות האם אולי הארי כן, טוב...

כלומר...

מחבב אותה.

לקח להרמיוני גריינג'ר זמן רב להירדם באותו הלילה.

ובשהתעוררה בבוקר שלמחרת פיסת קלף קטנה הציצה מתחת לכרית שלה ועליה נכתב בעשר וחצי תמצאי בריון במסדרון הרביעי משמאל לאולם שיוצא מכיתת השיקויים - ס.

כשהרמיוני נכנסה לאולם הגדול באותו הבוקר, בטנה הייתה מלאה בפרפרים בגודל של היפוגריפים; אפילו בעודה מתקרבת לשולחן ארוחת הבוקר של רייבנקלו היא עדיין לא החליטה מה לעשות.

היה מקום פנוי ליד פדמה, היא הבחינה. שם היא תתישב, אם היא עומדת לספר לפדמה ולבקש מפדמה לספר לטרייסי ולדפני.

הרמיוני הלכה לעבר המקום הפנוי ליד פדמה.

מילים המתינו בגרונה, פדמה, קיבלתי הודעה מסתורית -

והיא הרגישה חומת לבנים עצומה בתוכה מונעת מהמילים לצאת. היא תסכן את חנה ואת סוזן ואת דפני. היא תיקח אותן ביד ותוביל אותן ישר לצרות. זה לא בסדר.

או שהיא פשוט יכולה ללכת לנסות לטפל בבריון בעצמה, בלי לספר לחברותיה דבר, וגם זה, בבירור, לא בסדר.

הרמיוני ידעה שהיא ניצבת מול דילמה מוסרית, כמו הקוסמים והמכשפות עליהם קראה בספרים. אלא שבספרים לאנשים תמיד הייתה אפשרות נכונה ואפשרות לא נכונה, לא שתי אפשרויות לא נכונות, וזה נראה קצת לא הוגן. אבל היא הרגישה, איכשהו – אולי זה הגיע מכך שהארי תמיד דיבר על איך ספרי ההיסטוריה יראו אותם יום אחד – שהיא ניצבת מול בחירה של גיבורים, ושכל חייה עשויים ללכת לכיוון כזה או אחר, בהתחשב במה שתחליט ברגע זה, בבוקר הזה.

הרמיוני התיישבה ליד השולחן בלי להביט לצדדים, פשוט בוהה בצלחת ובסכו"ם כאילו תשובות מסתתרות בתוכן, חושבת חזק ככל שחשבה מעודה, וכמה שניות לאחר מכן היא שמעה את קולה של פדמה לוחש באוזנה, "דפני אומרת שהיא יודעת איפה הולך להיות בריון בשעה עשר וחצי היום."

אבודות.

הן כולן אבודות, לדעתה של סוזן בונז.

דודתהסיפרה סיפורים שהחלו כך לפעמים, אנשים שעושים משהו שהם יודעים שהוא מטופש, והסיפורים בדרך כלל נגמרו בכך שמישהו אבד על כל הרצפה והקירות ומלכלך את הנעליים של דודתה.

"היי, פדמה," מלמלה פרוואטי, קולה בקושי נשמע מעל קול הטפיפות הקלושות של שמונה בנות שהולכות על קצות אצבעותיהן דרך המסדרון המוביל לכיתת השיקויים, "את יודעת למה הרמיוני נאנחת כל הבוקר –"

"בלי דיבורים!" לחשה לבנדר, הלחישה הנוזפת נשמעת חזק בהרבה מהמלמול של פרוואטי. "את אף פעם לא יודעת מתי הרוע מאזין!"

"ששש!" אמרו שלוש בנות אחרות בקול רם עוד יותר.

לגמרי, לחלוטין, ממש אבודות.

כשהתקרבו למסדרון הרביעי משמאל לכיתת השיקויים, בו המודיע המסתורי של דפני אמר שתתרחש הבריונות, השמונה האטו את מהירותן, צליל רגליהן נחלש, ולבסוף גנרל גריינג'ר עשתה את התנועה שמשמעה עצרו, אני אביט קדימה.

לבנדר הרימה יד, וכשהרמיוני פנתה להביט בה, לבנדר, במבט מבולבל, הצביעה במורד המסדרון, החוותה לעבר עצמה, ואז ניסתה לסמן משהו אחר שסוזן לא הבינה –

גנרל גריינג'ר הנידה בראשה, ופעם נוספת, הפעם בתנועות איטיות ומוגזמות יותר, עשתה את הסימן לעצרו, אני אביט קדימה.

לבנדר, נראית מבולבלת עוד יותר, הצביעה לכיוון ממנו באו ועשתה תנועת הקפצה בידה השנייה.

כעת כולן נראו מבולבלות אף יותר מלבנדר, וסוזן חשבה בחמיצות שכנראה שעה של אימון לפני יומיים לא מספיקה כדי לזכור קבוצה חדשה של סימני קוד.

הרמיוני הצביעה על לבנדר, ואז על הרצפה מתחת לרגליה של לבנדר, ההבעה על פניה מבהירה שהכוונה היא את. תישארי. פה.

לבנדר הנהנה.

דום דום דום, המילים לשיר הצעידה של לגיון הכאוס הדהדו בתודעתה של סוזן, דום דום דום דום דום דום...

הרמיוני שלחה יד לגלימותיה ושלפה מוט קטן עם מראה בקצה ועינית. בשקט, הילדה הרייבנקלואית התגנבה לאורך הקיר, עד לנקודה שבה המעבר נפתח למסדרון, והציצה עם קצה העינית מעבר לפינה.

ואז עוד קצת.

ואז עוד קצת.

ואז גנרל גריינג'ר הוציאה בזהירות את ראשה מעבר לפינה.

גנרל גריינג'ר פנתה בחזרה להביט בהן, הנהנה, ועשתה את תנועת היד לבוא אחריי.

סוזן הרגישה קצת טוב יותר כשהתגנבה קדימה. החלק בתוכנית שדרש שיגיעו חצי שעה לפני הבריון עבד, כמו שזה נראה. אולי הן רק קצת אבודות...?

בשעה עשר עשרים ותשע, כמעט בדיוק, הבריון הופיע. אם מישהו היה נוכח כדי לשמוע – אם כי המסדרון היה ריק לכאורה – הוא היה שומע את נקישות נעליו במסדרון הראשי, נכנס למעבר, הולך לעבר הפניה הראשונה במעבר, פונה בפניה, ואז נעצר בהפתעה מסוימת כשראה שהמסדרון מסתיים בקיר לבנים מוצק במקום בו לא היה שום קיר לפני כן.

ואז הבריון משך בכתפיו והסתובב, נשען לאחור לצפות על המעבר הראשי מעבר לפינה.

זו טירת הוגוורטס, אחרי הכל.

מאחורי הלוחות הדקים שנוצרו בשינוי-צורה חפוז, אותם הרכיבו כך שייראו מבחוץ כמו קיר לבנים, הבנות המתנינו; בלי לדבר, בלי לנוע, כמעט בלי לנשום, צופות דרך חורי העיניים שהשאירו לעצמן.

כשסוזן קלטה את הבריון במבטה, היא הרגישה כיווץ בחזה שעבר עד לקצות אצבעותיה. הנערנראה כאילו הוא בשנה שביעית, אם לא מבוגר יותר, ושולי הגלימות שלו היו ירוקים במקום אדומים כמו שקיוותה, והיו לו שרירים, ואחרי שהביטה עוד קצת, סוזן הבינה שהעמידה שלו מאוזנת, מה שאומר שהוא נלחם בדו-קרב.

ואז הן שמעו קול של רגליים נוספות מגיע מהמסדרון. תלמידי השנה הרביעית מגריפינדור ומסלית'רין שוחררו הרגע משיעור שיקויים.

קולות הצעדים התרחקו ונחלשו וגוועו, והבריון לא עשה דבר. לרגע אחד סוזן הרגישה הקלה –

ואז קבוצת צעדים אחרת, קטנה יותר, התקרבה.

הבריון עדיין לא עשה דבר, בעוד הצעדים מתרחקים.

זה קרה כמה פעמים נוספות.

ואז, כשהתקרב הצליל הקלוש של זוג הרגליים האחרון, שבע הבנות שמעו את קולו של הבריון אומר, בקול ברור וקר ושקט, "פרוטגו".

מישהי השתנקה אז, אם כי מאוד בשקט, למרבה המזל. אם הן לא יוכלו לפגוע בו אפילו פעם אחת -

הבריונים כבר החלו ללמוד, סוזן הבינה, היא לא ציפתה שח"ק-גש"ם יוכלו לעשות זאת הרבה לפני שהבריונים יתחילו לעקוב - אבל - הרמיוני כבר הביסה שלושה בריונים - ובית הספר היה כמרקחה כבר מאתמול, מלא בהשערות בנוגע לרוחו של סלזאר סלית'רין -

הוא מצפה לנו!

סוזן הייתה לוחשת לוותר, לבטל את התוכנית, אלא שלא הייתה שום דרך להעביר את ההודעה ל-

"סילנציו", אמר הבריון בקול רך ומלא כוונה, שרביטו מופנה לעבר המסדרון, האובך הכחול של לחש המגן שלו מהבהב סביבו. "אציו קורבן."

כשתלמיד השנה הרביעית נכנס לשדה הראייה שלהן, הוא היה תלוי הפוך, כאילו יד בלתי נראית החזיקה אותו גבוה ברגל אחת, גלימותיו אדומות השוליים מתחילות להחליק במורד ירכיו ולחשוף את המכנסיים שמתחת. פיו נפתח ונסגר בחוסר אונים, שום קול לא בוקע.

"אני מניח שאתה תוהה מה קורה", אמר הסלית'רין מהשנה השביעית בקול שקט וקר. "אל תדאג. זה פשוט מספיק כך שגם גריפינדור יוכל להבין."

לאחר שאמר זאת, ידו השמאלית של הסלית'רין יצרה אגרוף ונכנסה בחוזקה לבטנו של הגריפינדור. גופו של תלמיד השנה הרביעית התעוות בתזזיתיות, אבל עדיין לא בקעו שום מילים מפיו.

"אתה הקורבן שלי", אמר הסלית'רין המבוגר. "אני בריון. אני עומד להכות אותך. ונראה אם מישהו יעצור אותי."

ברגע הזה סוזן הבינה שזו מלכודת.

וכמעט באותו הרגע צלצל קולה הגבוה והעוצמתי של ילדה צעירה, שקרא, "עצור, בן בליעל! פיניטה אינקנטאטם!"

לבנדר, חשבה סוזן בכאב. הילדה הגריפינדורית התנדבה להיות הסחת הדעת, בעוד השאר יבצעו מתקפה מהאגף שהבריון לא יצפה לה, זו הייתה התוכנית, אלא שעכשיו -

"בשם הוגוורטס", קרא קולה של לבנדר, אם כי הן לא יכלו לראות אותה, "ובשם גיבורות בכל מקום, אני מצווה עליך לשחרר את אייק!"

"אקספליארמוס", אמר הבריון. "שתק. אציו גיבורה טיפשה."

כשלבנדר ריחפה לשדה הראייה שלהן, תלויה מרגל אחת וחסרת הכרה, סוזן מצמצה; הילדה הייתה לבושה בחצאית וחולצה בצבע ארגמן וזהב בוהקים, במקום בגלימות הוגוורטס הרגילות שלה.

גם הבריון הביט בגופה של הילדה ההפוכה במבט מוזר, ואז הוא כיוון לעברה את שרביטו ואמר "פיניטה אינקנטאטם", אבל הבגדים נותרו כשהיו.

הבריון משך בכתפיו, ואז, עדיין מביט לעברה של לבנדר במקום לעבר תלמיד השנה הרביעית התלוי, משך לאחור את אגרופו -

"לאגאן!" צעקו חמישה קולות, וחמישה סלילים ירוקים נורו מחמישה שרביטים שכוונו דרך חמישה חורים בקיר המזויף, ורגע לאחר מכן קולה של הרמיוני צעק "שתק!"

חמישה סלילים ירוקים התנפצו בלי נזק על האובך הכחול, והקליע האדום של הרמיוני ניתז מהאובך והיכה בתלמיד השנה הרביעית, שהתעוות ונדם.

והבריון מהשנה השביעית הסתובב, מחייך חיוך קודר, כשתלמידות השנה הראשונה צרחו והסתערו.

עיניה של סוזן נפקחו ובאותו הרגע היא התגלגלה הרחק מהמקום שבו שכבה על הרצפה, ריאותיה עדיין עולות באש וכל גופה עדיין כואב מהמכה שקיבלה, הקרב התקדם רק כמה שניות ממה שהצליחה לראות, גופה של חנה נפל, זרועה עדיין מושטת לעבר סוזן, "גליסאו!" צעקה הרמיוני אבל הילד הגדול עשה בשרביטו תנועת חיתוך מטה שהשאירה שובל של זוהר ירוק מאחוריה והלחש של הרמיוני התפרק למטר של ניצוצות כחולים-לבנים, ואז כמעט באותה התנועה הבריון אמר "שתק!" והרמיוני הועפה לאחור וסוזן זימנה את כל הקסם שנותר לה וצעקה "שחרר!" לעבר גופה של הרמיוני בעוד הבריון מסתובב לעברה, שרביטו של הבריון הצביע לכיוונה שוב ואז פדמה צעקה "פריזמטיס!" רגע לפני שהבריון צעק "אימפדימנטה!" ספירת הקשת-בענן נוצרה מסביב לבריון ותלמיד השנה השביעית מעד כשהקללה שלו עצמו הוחזרה לעברו, אבל רגע לאחר מכן הבריון נגע בעצמו עם שרביטו ואז הספירה הפריזמטית של פדמה התנפצה כמו בועת סבון שמתפוצצת כששרביטו של הבריון חתך אותה ו-"שחרר!" צעקה פרוואטי לעבר גופה של חנה וטרייסי ולבנדר צעקו באותו הזמן, "זוינגארדיום לביוסה!" -

חנה אבוט החזיקה את שרביטה מושט ביד שרעדה מתשישות, לא היה לה מספיק קסם אפילו בשביל שחרר עכשיו.

שאר המעבר היה שקט, גופים מפוזרים נחים על הרצפה, פדמה וטרייסי ולבנדר, הרמיוני ופרוואטי בערימה כנגד קיר אחד, סוזן עומדת מאובנת בעוד עיניה עוקבות אחרי המתרחש בחוסר אונים, אפילו הילד הגריפינדורי שרוע אפרקדן וחסר תנועה (הרמיוני העירה אותו והוא נלחם, אבל זה לא היה מספיק).

היה זה קרב קצר מאוד.

הבריון עדיין חייך, הסימן היחיד למאמץ שלו היה אדווה רועדת בזוהר הכחול שהקיף אותו, וכמה אגלי זיעה על מצחו.

הבריון הרים את זרועו, מחה את הזיעה ממצחו, וצעד לעברה כמו לת'יפולד חי בצורת אדם.

חנה פנתה וברחה, הסתובבה ורצה, הצרחות כלואות בגרונה, רצה מעבר ללוחות קיר הלבנים המזויף שנפלו, רצה במורד המעבר בכל המהירות שהצליחה לגייס, מזגזגת ככל שהצליחה -

רגע לפני שחנה הגיעה לפניה במעבר, קולו של הבריון מאחוריה אמר "קלות'ה!" והיא הרגישה התכווצויות נוראות ברגליים, היא נפלה והחליקה וראשה נחבט בקיר, אלא שהיא לא הרגישה בכאב של המכה כשהחלה לצרוח בגלל השרירים המעוותים -

הבריון המשיך לצעוד לעברה, ראתה חנה כשהפנתה את ראשה; מתקרב לעברה באיטיות, עדיין עוטה את החיוך הנורא הזה.

והיא התגלגלה, למרות הכאב של שרירי הרגליים שלה, שנקשרו סביב עצמם, היא התגלגלה מעבר לפניה במעבר וצרח, "לך מפה!"

"לא נראה לי," אמר הבריון, קולו עמוק ומפחיד כמו זה של גבר בוגר, נשמע קרוב מאוד כעת.

הבריון פנה מעבר לפינה ודפני גרינגרס דקרה אותו במפשעה עם הלהב עתיק-היומין שלה.

היה הבזק אור שהאיר את כל המסדרון -

בכניעה, עזבו שבע הבנות את משרדה של מדאם פומפרי, מותירות אחת מהן מאחור במיטה במרפאה.

חנה תהיה בסדר בעוד כשלושים וחמש דקות, המרפאה אמרה; קל לתקן שרירים קרועים.

דפני עשתה את כל הדיבורים, ועל פי מה שאמרה, חנה סבלה מתקלה בלחש ריצת-דרך שגרם להתכווצויות ברגליים. מדאם פומפרי הביטה בהן במבט חד אבל לא התווכחה, אף על פי שהלחש הזה בערך שש שנים מעל הרמה שלהן.

מדאם פומפרי גם נתנה לדפני שיקוי לטפל בתשישות הקסם המוחלטת שלה, והזהירה אותה לא להטיל לחשים בשלוש השעות הקרובות. זה, לכאורה, היה משום שדפני הטילה *פיניטה* על חנה, ולא משום שהלהב עתיק-היומין שאב את כל הקסם שלה בניסיון לשבור את הפרוטגו.

השאר החליטו שלא לומר דבר על החבורות שמתחת לגלימותיהן עד שימצאו בנות מבוגרות שיטילו עליהן *אפיסקי*. יש גבול למה שדפני מסוגלת להחליק בדיבורים.

כל העסק היה קרוב מדי, הרבה יותר מדי, חשבה סוזן. אם הבריון היה מביט מעבר לפינה - אם היה מקדיש רגע להטיל מחדש את לחש המגן -

"אנחנו צריכות להפסיק," אמרה סוזן, ברגע שהשביעייה יצאה מטווח השמיעה של משרד המרפאה. "אנחנו צריכות להפסיק לעשות את זה."

מסיבה מסוימת, אפילו שהן אמורות להצביע על משהו כזה, כולן פנו להביט בגנרל גריינג'ר.

נראה כאילו גנרל אור-השמש לא הבחינה שהן מסתכלות עליה, היא פשוט המשיכה לצעוד, מביטה הישר קדימה.

אחרי זמן מה, הרמיוני אמרה, בקול שנשמע חושב ועצוב מעט, "חנה אמרה שהיא לא רוצה שנפסיק. אני לא בטוחה שזה בסדר שנהיה... פחות אמיצות בשבילה, ממה שהיא."

כל הבנות האחרות, פרט לסוזן, הנהנו למשמע הדבר.

"אני חושבת שזה הכי גרוע שזה יכול להיות," אמרה פרוואטי. "ואנחנו יכולות להתמודד עם זה. הוכחנו את זה עכשיו."

סוזן לא הצליחה לחשוב על שום דבר לומר לגבי זה. היא לא חשבה שלצרוח במלוא ריאותיה על הטיפשות התהומית ועל האבדון יהיה משכנע והיא לא יכולה פשוט לעזוב את הבנות האחרות. לא מספיק להיות מקוללים בחריצות, הפלפאפים צריכים להיות גם נאמנים נוסף לכל?

"דרך אגב, לבנדר, "אמרה פדמה. "מה בשם התחתונים של מרלין לבשת שם?"

"את תלבושת הגיבורה שלי, "אמרה הילדה הגריפינדורית.

דפני נשמעה יגעה כשדיברה מבלי להפנות את ראשה, בעודה הולכת בצעדים כבדים במסדרון. "זו התלבושת של חייל גריפינדור מהמחזה *רשומות החיילים הלונארים*."

"יצרת אותה בשינוי-צורה?" שאלה פרוואטי, נראית מבולבלת. "אבל הבריון הטיל עלייך *פיניטה* -"

"לא!" אמרה לבנדר. "זה *אמיתי*! את מבינה, פשוט שיניתי בשינוי-צורה את תלבושת הגיבורה שלי לחולצה וחצאית רגילות *לפני כן*, אז כל מה שהייתי צריכה לעשות הוא להטיל על עצמי *פיניטה* אחרי שראיתי את הבריון. את רוצה אחת משלך, פרוואטי? קטארינה וג'ושועה מהשנה השישית הכינו לי את שלי אתמול, תמורת שניים עשר חרמשים -"

"אני חושבת, "אמרה גנרל גריינג'ר בקול זהיר, "שזה יגרום לנו להיראות קצת מטופשות."

"ובכן, "אמרה לבנדר, "אנחנו צריכות להצביע על האם -"

"אני חושבת, "אמרה גנרל גריינג'ר, "שלא משנה מה *מישהו* יצביע, אני לא הולכת להיראות *מתה* באחת מהתחפושות האלו -"

סוזן התעלמה מהוויכוח. היא ניסתה לחשוב על אסטרטגיה מתוחכמת כדי להיות פחות אבודה.

כל האולם הגדול השתתק, גם אם לרגע, כשהשביעייה הגיעה לארוחת הצהריים.

ואז החלו מחיאות הכפיים.

הן היו מפוזרות, לא התרועה העצומה של כולם מריעים ביחד. הרבה הגיע משולחן גריפינדור, פחות מהפלפאף ורייבנקלו, וכלום מסלית'רין.

דפני הרגישה את פניה מתכווצות. היא *קיוותה* - טוב, אולי אחרי שימצאו בריון מגריפינדור לעצור ומישהו מסלית'רין להציל, חברי הסלית'רינים יבינו -

היא הביטה לעבר שולחן הפלפאף.

נוויל לונגבוטום מחא כפיים, ידיו מורמות גבוה מעל ראשו, אם כי הוא לא חיך. אולי הוא שמע על חנה, או שאולי הוא תהה מדוע חנה לא שם.

ואז, בלי לשלוט בעצמה, היא העיפה מבט לעבר שולחן המורים.

פניה של פרופסור ספראוט היו חרושות קמטי דאגה. היא ופרופסור מקגונגל היטו את ראשיהן לעבר המנהל דמבלדור, שעטה הבעה רצינית, והשפתיים שלהן נעו במהירות. פרופסור פליטיק נראה יותר מיואש מאשר כל דבר אחר, וקווירל, פניו רפויים, דקר את המרק שלו באמצעות כף שאחז באגרופו הרועד.

פרופסור סנייפ הביט ישירות -

בה?

או - בהרמיוני גריינג'ר, שעמדה לידה?

חיוך קטן ודק חלף על פניו של המורה לשיקויים, והוא הרים את ידיו, הצמיד אותן בתנועה שהייתה איטית מכדי להיות מחיאת כף אמיתית; ואז המורה לשיקויים פנה בחזרה לצלחתו, מתעלם מהשיחות סביבו.

דפני הרגישה צמרמורת קטנה עוברת בחוט השדרה שלה, והיא פנתה במהירות ללכת לעבר שולחן סלית'רין. סוזן ולבנדר ופרוואטי עזבו את הקבוצה שלהן והלכו לעבר שולחנות גריפינדור והפלפאף שבצד השני של האולם הגדול.

זה קרה כשחלפו על פני החלק בשולחן סלית'רין בו ישבה קבוצת הקווידיץ' של סלית'רין.

זה היה הרגע שבו הרמיוני מעדה לפתע, מעדה *במוזקה* כאילו מישהו משך ברגליה, ונפלה לרווח שבין המקומות של מרכוס פלינט ולוציאן בול, ואז נשמע קול "שפרעכצ" קטן ועצוב כשפניה של הרמיוני סיימו את מסען בצלחת הסטייק והפירה של פלינט.

נראה כאילו הכל קורה מהר מדי, או שאולי הייתה זו דפני עצמה שחשבה לאט מדי, כשפלינט הרעים בזעם וידו תפסה את הרמיוני והשליכה אותה לעבר שולחן רייבנקלו, והיא ניתזה מגב של תלמיד והתרסקה לרצפה -

השקט התפשט באדוות.

הרמיוני הרימה את עצמה בידיה, אם כי לא עשתה את כל הדרך לרגליה, דפני ראתה שכל גופה רועד ושפניה עדיין מכוסות בפירה עם פיסות מפוזרות של סטייק.

לרגע ארוך איש לא דיבר, איש לא זע. כאילו איש באולם הגדול לא היה מסוגל לדמיין, בדומה לדפני, מה יקרה הלאה.

ואז קולו החזק של פלינט, קולו של קפטן קבוצת הקווידיץ' של סלית'רין, שהרעים פקודות במגרש, אמר ברעם מסוכן, "הרסת את האוכל שלי, ילדה."

רגע נוסף של דממה קפואה. ראשה של הרמיוני - דפני ראתה אותו רועד - פנה להביט בקפטן קבוצת הקווידיץ' של סלית'רין.

"התנצלי בפניי", אמר פלינט.

הארי פוטר החל לקום משולחן רייבנקלו, ואז עצר לפתע בחצי הדרך לקימה, כאילו הרגע חשב על משהו -

ואז חמישה אנשים אחרים נעמדו משולחן רייבנקלו.

כל קבוצת הקווידיץ' של סלית'רין נעמדה, שרביטיהם בידיהם, ואז תלמידים נעמדו משולחן גריפינדור ושולחן הפלפאף ובלי לחשוב דפני פנתה להביט בשולחן המורים וראתה שהמנהל עדיין יושב, מביט, רק מביט, דמבלדור רק מביט והוא הושיט יד אחת כאילו לרסן את פרופסור מקגונגל - בתוך שניה מישהו יטיל לחש ואז זה יהיה מאוחר מדי, למה המנהל לא עושה שום דבר -

וקול אמר, "התנצלותי."

דפני פנתה לאחור להביט, פיה פעור לרווחה בתדהמה מוחלטת.

"התקרצץ", אמר הקול החלק, והפירה נעלם מפניה של הרמיוני, חושף את הבעתה המופתעת של הרייבנקלואית כשדראקו מאלפוי ניגש אליה, הכניס את שרביטו, ואז כרע ברך לצידה והציע לה את ידו.

"אני מתנצל בקשר לזה, העלמה גריינג'ר", אמר קולו המנומס של דראקו מאלפוי. "אני מניח שמישהו חשב שהוא מצחיק."

הרמיוני לקחה את ידו של דראקו, ודפני הבינה לפתע מה עומד לקרות -

אבל דראקו מאלפוי לא הרים את הרמיוני לחצי הדרך ואז הפיל אותה שוב.

הוא פשוט עזר לה לקום.

"תודה", אמרה הרמיוני.

"אין בעד מה", אמר דראקו מאלפוי בקול רם, לא מבויט לצדדים אל ארבעת בתי הוגוורטס שהביטו בו בתדהמה. "רק זכרי, להיות ערמומי ושאפתן אין משמעו שעליך להיות כזה."

ואז דראקו מאלפוי הלך בחזרה לכיסאו בספסל סלית'רין והתיישב כאילו הוא לא - הוא לא הרגע - הוא הרגע -

הרמיוני הלכה למקום הפנוי הקרוב ביותר בספסל רייבנקלו והתיישבה.

כמה אנשים אחרים, באיטיות מה, התיישבו.

"דפני", אמרה טרייסי. "את בסדר?"

ליבו של דראקו פעם בחזהו בכזו עוצמה עד שחשש שהוא יתפוצץ מתוכו במזרקה של דם, כמו הקללה הזו שאמיקוס קארו הטיל על גור כלבים פעם.

פניו של דראקו נותרו רגועים לגמרי, משום שידע (הוא נאלץ לשנן זאת שוב ושוב) שאם יראה ולו רמז לפחד שהוא מרגיש, חבריו לבית יקרעו אותו לגזרים כמו להקה של אקרומנטולות.

לא היה שום זמן לבדוק עם הארי פוטר, שום זמן לתכנן, שום זמן לחשוב, רק הרגע שבו הבין שהזמן להתחיל להציל את המוניטין של סלית'רין הוא עכשיו.

מכל צידי שולחן סלית'רין הארוך, פרצופים כועסים הביטו בדראקו.

אבל הם התגמדו למול הפרצופים שפשוט נראו מבולבלים.

"בסדר, אני מרים ידיים", אמר ילד מהשנה השישית שדראקו לא זיהה, שישב מולו ושני מושבים ימינה. "למה עשית את זה, מאלפוי?"

על אף שפיו היה יבש, דראקו לא בלע את רוקו. זה יהיה סימן לפחד. תחת זאת הוא לקח ביס מהגזרים, שהכילו את אחוז הלחות הגבוה ביותר מכל מה שהיה על צלחתו, ולעס ובלע, חושב מהר ככל שיכל.

"אתה יודע," אמר דראקו, עושה את קולו חותך ככל שהצליח - בעוד ליבו פועם חזק יותר בחזהו, בעוד כולם סביבו מפסיקים לדבר כדי להקשיב - "כנראה יש דרך לגרום לסלית'רין להיראות גרוע יותר מאשר לתקוף שמונה תלמידות שנה ראשונה מכל ארבעת הבתים שעובדות יחד כדי לעצור בריונים, אבל אני לא יכול לחשוב איך. ככה אנחנו מרוויחים ממה שגרינגרס עושה."

הפרצופים המבולבלים נותרו מבולבלים.

"מה?" אמר תלמיד השנה השישית ואז "רגע, מרוויחים מה?" אמרה תלמידת השנה החמישית שישבה לימינו.

"זה גורם לבית סלית'רין להיראות טוב יותר," אמר דראקו.

הסלית'רינים שסביבו הביטו בו במבטים תוהים כאילו הרגע ניסה להסביר אלגברה.

"להיראות טוב יותר בעיני מי?" שאל הילד מהשנה השישית.

"אבל הרגע עזרת לבוצדמית," אמרה תלמידת השנה החמישית. "איך זה אמור לגרום לנו להיראות טוב?"

גרוננו של דראקו נחסם. המוח שלו חווה חוסר תפקוד מזוועה שהוביל לכך שלא הצליח לחשוב על שום דבר לומר מלבד האמת -

ואז, "זו בטח איזו מין מזימה מתוחכמת נורא שמאלפוי מריץ פה," אמר ילד מהשנה החמישית. "אתם יודעים, כמו בטרגדיה של לייט, שכל מה שנראה כמו עיכוב הוא חלק מהמזימה. והכל יסתיים בזה שהראש של גריינג'ר יהיה על חנית ואיש לא יחשוד שהוא זה שעשה את זה."

"זה הגיוני," אמר מישוהו במורד השולחן, והיו הרבה הנהונים.

"אתה יודע מה הבוס עושה?" מלמל וינסנט בקול נמוך.

גרגורי גויל לא ענה. במוחו הוא שמע בבירור את קולו של אדונו אומר, אני לא מאמין שהאמנתי לכל מילה מזה, ביום שבו נפוצה השמועה שסלדאר סלית'רין מראה לפוטר ולגריינג'ר איפה למצוא בריונים.

"מר גויל?" לחש וינסנט.

שפתיו של גרגורי גויל יצרו את המילים הן לא, אבל שום קול לא בקע.

הרמיוני עצבה את ארוחת הצהריים מוקדם באותו יום, מסיבה כלשהי היא לא הרגישה רעבה. שניות ההשפלה הנוראית המעטות הללו המשיכו לצרוב בתודעתה, שוב ושוב, תחושת פניה נמנעת לתוך הפירה ואז לעוף באוויר ואז קולו של הסלית'רין אומר "התנצלי בפניי" ... ייתכן שהייתה זו הפעם הראשונה בחייה שרצתה לשנוא מישוהו. הנער שזרק אותה (הם אמרו ששמו הוא מרכוס פלינט) ומי שהטיל עליה את קללת המעידה מלכתחילה... היא הרגישה זאת, לרגע נורא אחד היא רצתה ללכת ולומר להארי שאם הוא יתחיל להיות יצירתי בשבילה, היא לא תתנגד.

לא עברה דקה מהרגע שיצאה מהאולם הגדול לפני ששמעה קול רגליים רצות מאחוריה, והיא הסתובבה וראתה את דפני רצה לעברה.

והקשיבה למה שחיילת אור-השמש אמרה לה...

"את לא מבינה?" קולה של דפני כמעט הגיע לצווחה. "זה שמישהו נחמד אלייך לא אומר שהוא חבר שלך! הוא דראקו מאלפוי! אבא שלו הוא אוכל מוות, כל ההורים של כל החברים שלו הם אוכלים מוות - נוט, גויל, קראב, כולם סביבו, את קולטת? הם כולם מתעבים בני-מוגלגים, הם רוצים שכל מי שכמוך ימות, הם חושבים שאת לא טובה לשום דבר מלבד בקורבן בטקסים אפלים נוראים! דראקו הוא לורד מאלפוי הבא, הוא חונך מלידה לשקר!" עיניה האפורות-ירוקות של דפני הביטו בה בפראות, דורשות הסכמה והבנה.

"הוא -" הרמיזי אמרה בהיסוס. היא זכרה את הגג, את המשיכה הנוראית כשהחלה ליפול, ידו של דראקו מאלפוי אוחזת בשלה ומחזיקה בה חזק כל כך עד שהיו לה חבורות אחר כך. היא הייתה צריכה לומר לו פעמיים לפני שעזב אותה לבסוף. "אולי דראקו מאלפוי הוא לא כמוהם -"

הלחישה של דפני הייתה כמעט צרחה. "אם הוא לא ידפוק אותך פי עשרה ממה שעזר לך עכשיו, החיים שלו נגמרו, את מבינה? אני מתכוונת שלוציוס מאלפוי ינשל אותו, פשוטו כמשמעו! את יודעת מה הסיכוי שהוא לא זומם משהו?"

"זעיר?" אמרה הרמיזי בקול קטן.

"אפס!" לחשה דפני. "כלומר כלום! כלומר פחות מאפס! כלומר, הסיכוי כל כך קטן שלא תוכלי למצוא אותו עם שלושה לחשי הגדלה ולחש כוון-אותי ועם - ועם - ועם מפה עתיקה וקנטאור נביא! כולם בסליט'רין יודעים שהוא מתכנן משהו ולא רוצה שיחשדו בו, שמעתי מישהו אומר שהוא נראה מכון את שרביטו לעברך רגע לפני שמעדת - את לא רואה? זה הכל חלק מהתוכנית של מאלפוי!"

דראקו ישב ואכל סטייק עם פרחי כרובית צלויים ורוטב אשווינדר (הוא לא היה עשוי מביצי אשווינדר אמיתיות, פשוט היה לו טעם של אש), מנסה לא לצחוק ומנסה לא לבכות.

הוא שמע על יכולת הכחשה, אבל הוא לא הבין עד כמה היא חשובה עד שגילה שלמאלפויים אין כזו.

"אתם רוצים לדעת מה המזימה שלי?" שאל דראקו. "הנה המזימה שלי. אני לא הולך לעשות כלום ואז בפעם הבאה שאנשים יחשבו שאני זומם משהו, הם לא יהיו בטוחים."

"הא..." אמר הנער מהשנה החמישית. "אני לא חושב שאני מאמין לך, זה לא נשמע ערמומי מספיק כדי להיות באמת העניין -"

"זה מה שהוא רוצה שתחשוב," אמרה הנערה מהשנה החמישית.

"אלבוס," אמרה מינרווה בנימה מסוכנת, "האם תכננת את כל זה?"

"טוב, אם כן נקשתי באצבעותיי מתחת לשולחן, לא הייתי פשוט אומר לך את זה -"

ידו הרועדת של המורה להתגוננות מפני כוחות האופל שמטה שוב את הכף למרק.

"למה את מתכוונת, סידרתי אותך?" אמרה מיליסנט. השתיים ישבו בישיבה מזרחית על מיטתה של דפני, לאחר שבאו לשם היישר מהאולם הגדול אחרי ארוחת הצהריים. "בעיני החוזה שלי, שרואות דרך הזמן עצמו, ראיתי אתכן מנצחות."

דפני הביטה במיליסנט, עיניה בנות התמותה והרגילות מצומצמות למדי ברגע זה. "הילד הזה ציפה לנו."

"טוב, כן!" אמרה מיליסנט. "כולם יודעים שאתן צדות בריונים!"

"חנה נפגעה מקללה ממש כואבת," אמרה דפני. "היא הייתה צריכה ללכת למרפאה, מיליסנט! אם אנחנו חברות היית צריכה להזהיר אותי!"

"תראי דפני, אמרתי לך -" הילדה הסלית'רנית עצרה, כאילו מנסה להיזכר במשהו, ואז אמרה, "כלומר, אמרתי לך, מה שאני רואה חייב לקרות. אם אני מנסה לשנות את זה, אם מִי־שהו מנסה לשנות את זה, דברים רעים, נוראים, ממש ממש גרועים קורים. ואז זה קורה בכל זאת. אם אני רואה אתכן חוטפות, אני לא יכולה לספר לך את זה, בגלל שאז תנסי לא ללכת, ואז -"מיליסנט עצרה.

"ואז?" אמרה דפני בספקנות. "כלומר, מה קורה אם אנחנו פשוט לא הולכות?"

"אני לא יודעת!" אמרה מיליסנט. "אבל זה כנראה יגרום להיאכלות על ידי לת'יפולדים להיראות כמו מסיבת תה!"

"תראי, אפילו אני יודעת שלא ככה נבואות עובדות," אמרה דפני, ואז עצרה. "לפחות נבואות לא עובדות ככה במחזות..." אם להודות, ישנן כל מיני טרגדיות שבהן לנסות להימנע מנבואה גרם לה לקרות, או שבהן, מצד שני, לנסות לשתף פעולה עם נבואה היה הסיבה היחידה שהיא התממשה. אבל אפשר לגרום לנבואות להתממש כמו שאת רוצה, אם את חכמה מספיק; או אם מישהו שאוהב אותך מספיק מוכן להתחלף איתך; או שעם מספיק מאמץ אפשר לשבור לגמרי נבואה... מצד שני, במחזות חוזים מעולם לא זכרו את מה שראו...

מיליסנט כנראה ראתה את ההיסוס של דפני, משום שהילדה השנייה החלה להיראות בטוחה בעצמה קצת יותר. "ובכן," אמרה מיליסנט, "זה לא מחזה! תראי, אני אומרת לך אם אני חוזה שזה יהיה קרב קשה או קל. אבל זה כל מה שאני יכולה לעשות, את מבינה? ואם אני אומר 'קשה' אתן לא יכולות לא ללכת! או - או -" עיניה של מיליסנט התגלגלו לאחור, והיא דיקלמה בקול חלול, "הם שמנסים להתחמק מגורלם, רע ומר יהא סופם -"

פרופסור ספראוט הנידה בראשה, פניה מכווצות.

"אבל -" אמרה סוזן. "אבל עזרת להארי פוטר בפעם ההיא -"

"והזכר לי היטב," אמרה פרופסור ספראוט בקול שנשמע כאילו מישהו משתמש בלחש כיווץ כדי למחוץ את גרונה, "שזה תפקידו של פרופסור סנייפ, ולא שלי, לשמור על הסדר בבית סלית'רין - העלמה בונז, בבקשה, את לא חייבת לעשות זאת -"

"כן, אני כן חייבת," אמרה סוזן בעגמומיות. "אני הפלפאפית, אנחנו חייבים להיות נאמנים."

"פיסת קלף מסתורית מתחת לכרית שלך?" אמר הארי פוטר, מרים את מבטו ממקום מושבו, בגומחה המושקטת שבה למדו. ואז עיניו הירוקות של הילד הצטמצמו. "היא לא הייתה מסננה קלאוס, נכון?"

שתיקה.

"אוקיי," אמרה הרמיזני. "אני לא אשאל, ואתה לא תספר לי, ושנינו נעמיד פנים שמעולם לא אמרת זאת ושאני לא יודעת שום דבר בקשר לזה -"

סוזן ניגשה לשולחן ברגע שהנערה המבוגרת הייתה לבד, מביטה סביב בחדר המועדון של הפלפאף כדי לוודא שאיש לא מסתכל (איך שדודתה לימדה אותה לעשות זאת, כך שלא יהיה ברור שהיא מביטה).

"היי, סוזי," אמרה תלמידת השנה השביעית מהפלפאף. "את כבר צריכה עוד -"

"אני יכולה לדבר איתך בפרטיות לרגע?" שאלה סוזן.

ג'יימי אסטורגה, שנה שביעית מסלית'רין, ועד לאחרונה כישרון עולה בחוגי הדו-קרבות לנוער, עמד זקוף במשרדו של פרופסור סנייף, שיניו חשוקות וזיעה נוטפת במורד גבו.

"אני זוכר במפורש," אמר ראש הבית שלו בנימה עצלה ואירונית, "שהזהרתי אותך, וכמה אחרים, בבוקר הזה ממש, שישנן כמה תלמידות מהשנה הראשונה שעלולות להיות מרגיזות, עבור לוחם שיהיה חסר זהירות וייתן לעצמו להיתפס בהפתעה."

פרופסור סנייף צעד סביבו במעגל איטי.

"אני -" אמר ג'יימי, בעוד זיעה נוספת בוקעת ממצחו. הוא ידע עד כמה מגוחך זה נשמע, כמה עלוב התירוץ. "אדוני, הן לא היו אמורות -" ילדה אחת משנה ראשונה לא אמורה הייתה להיות מסוגלת לשבור את הפרוטגו שלו, לא משנה באיזה לחש עתיק היא השתמשה - לגרינגרס בטח הייתה עזרה -

אבל היה ברור למדי שראש הבית שלו לא יאמין לזה.

"הו, אני מסכים לגמרי," מלמל סנייף בנימה שקטה, מלא ברוע. "הן לא היו אמורות. אני מתחיל לזהות האם למר מאלפוי, תהיה אשר תהיה המזימה שלו, יש נקודה. לא יכול להיות שמועיל למוניטין של בית סלית'רין שהלוחמים שלנו, במקום להפגין את כוחם, מפסידים לילדות קטנות!" קולו של סנייף התחזק. "טוב מאוד שהיית נבון מספיק להפסיד לילדה קטנה שהיא סלית'רינית מבית אצילי, אסטורגה, או שהייתי מוריד לך נקודות בעצמי!"

אגרופיו של ג'יימי אסטורגה נקמצו בצידיו, אבל הוא לא הצליח לחשוב על שום דבר לומר.

עבר זמן מה לפני שג'יימי אסטורגה הורשה לעזוב את נוכחותו של ראש הבית שלו.

ולאחר מכן, רק הקירות, הרצפה והתקרה ראו את חיובו של סוורוס סנייף.

באותו הערב הגיע אל דראקו טנקסו, הינשוף של אביו, שלא היה ירוק רק כי אין דבר כזה ינשופים ירוקים. הטוב ביותר שאבא הצליח למצוא היה ינשוף עם נוצות בצבע כסף טהור, עם עיניים ירוקות גדולות, ומקור חד ואכזרי כמו ניב של נחש. המכתב שהיה כרוך סביב רגלו של טנקסו היה קצר ולעניין:

מה אתה עושה, בני?

המכתב שדראקו שלח בחזרה היה קצר באותה המידה, ובו נכתב,

אני מנסה למנוע נזק למוניטין של סלית'רין, אבא.

לאחר הזמן שדרוש לינשוף לעוף מהוגוורטס לאחוזת מאלפוי ובחזרה, הינשוף המשפחתי הביא הודעה נוספת לדראקו, ובה נכתב רק:

מה אתה עושה באמת?

דראקו בהה במכתב שהוריד מרגל הינשוף. ידיו רעדו, כשהחזיק את המכתב לאור האח. ארבע מילים בדיו שחור לא אמורות להיות מפחידות יותר מהמוות.

לא היה הרבה זמן לחשוב. אבא יודע בדיוק כמה זמן לוקח להודעה לעבור מאחוזת מאלפוי להוגוורטס ובחזרה; הוא יידע אם דראקו ישתהה כדי לחבר שקר זהיר.

אבל דראקו בכל זאת חיכה עד שידו תפסיק לרעוד לפני שכתב את התשובה שלו, התשובה היחידה שחשב שאבא יקבל.

אני מתכוון למלחמה הבאה.

דראקו כרך את המכתב סביב רגלו של הינשוף וקשר אותו, ואז שלח את טנקסו לעוף החוצה מחדרו, דרך היכלי הוגוורטס ואל הלילה.

הוא חיכה, אבל שום תשובה לא באה.